

BÀI 68.

2.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Bảy ngày 3/4/1976.

Cuộc rượu buổi chiều vẫn chỉ là rời rạc. Càng ngày càng nghe phá sản tâm hồn trầm trọng. Trên khuôn mặt Nguyễn hẳn rõ nét đau đớn. Lòng tôi dao động, nhưng cũng chẳng tìm hiểu vì *đâu có điều ấy* nơi chàng.

Thật lâu...

Cuối cùng Nguyễn đột ngột hỏi:

“Tối nay Nguyễn có được Mẫn ở nhà Tata Huệ không?”

Tôi cúi đầu nói nhỏ:

“VẬY mà Mẫn tưởng Nguyễn đã quên lời hẹn đêm trước.”

Trên con đường đến nhà chị Huệ, Nguyễn đưa tay vòng ra sau, kéo xiết tôi tựa vào chàng. Và dưới mái hiên căn nhà vừa tìm đến, trong bóng tối mờ mờ, Nguyễn vụt ôm hôn lên đôi môi tôi với rất nhiều đắm đuối.

Một đêm hạnh phúc vẹn toàn. Chúng tôi uống rượu và nghe nhạc cổ điển Tây Phương với chị Huệ. Trong căn nhà nhỏ của chị, tôi úp mặt vào vai Nguyễn, thân thiết tùy thuộc, êm đềm trong giấc ngủ.

Khi sực tỉnh nửa khuya, ý thức rằng đang nằm cạnh Nguyễn, vậy mà sao trong hồn lại chỉ lan nhanh một nỗi buồn lớn rộng. Kỷ niệm những ngày cuối cùng trong gia đình anh Ngọc dạo tháng 4/1975, vừa đúng chu kỳ một năm, trở về trong trí nhớ. Quá khứ đau thương hiện ra rõ nét giữa cái đầu tôi khi ấy. Hình ảnh căn phòng tịch liêu nơi vùng núi đồi hoang vắng cứ chờn vờn trước mắt, làm sống dậy cả một nỗi sợ hãi sự cô đơn...

Nguyễn tỉnh giấc, hỏi:

“Mẫn thức rồi à?”

Tôi run nhè nhẹ:

“Mẫn lạnh quá!”

Nguyễn nghiêng người ôm tôi vào ngực, đôi môi lướt suốt khuôn mặt tôi một cách trân trọng, bàn tay phải đưa ra vuốt vuốt trên sống lưng tôi, điệu vỗ về như đang dỗ dành một đứa nhỏ.

□

Sàigòn, Chủ nhật ngày 4/4/1976.

Sáng kể tiếp. Chúng tôi uống café ở quán “xây chùng” đầu đường Tô Hiến Thành (nhà chị Huệ) và tại đây, nghe một câu nói vô tình của Nguyễn về một người bạn nào đó, tôi thốt lạnh lẽo toàn thân.

(Thật quái lạ! Không muốn, vậy mà sao các ý nghĩ buồn bã cứ lẩn quẩn đầu óc?!)

Và nghe Nguyễn nói:

“Khi người ta có khuynh hướng báng bỏ nhau thì việc gì cũng bị người ta báng bỏ.”

Tức thì tôi hiểu. Ý thức hạnh phúc không còn được bao nhiêu thời gian nữa để níu kéo nên chỉ muốn ôm lấy chàng thật ghì xiết... Vậy mà tôi vẫn lặng im!...

Ngày Chủ nhật, ở lại nhà chị Huệ. Từ chợ trở về với con gái chị, nhìn Nguyễn đang ngồi đọc sách, dáng cách nhẹ nhàng thanh thản, hốt nhiên tôi thấy mình như đang rơi vào một trạng thái êm đềm kỳ lạ. Tôi phụ làm cơm mà nghe trong lòng lẳng điệu, cứ tưởng như đang được là người vợ thật sự của Nguyễn rồi đã tự bao lâu...

*

* *

Buổi trưa nằm bên nhau, nâng khuôn mặt Nguyễn trong hai bàn tay, tôi tỏ bày thành thật:

“Măn vẫn còn yêu Nguyễn nhiều lắm, nhất là sáng nay đi chợ, làm cơm cho Nguyễn ăn, Măn cứ tưởng như chúng mình đã là vợ chồng thật sự.”

Nguyễn ôm ghì tôi, im lặng.

Có nhiều khi tôi cảm nhận hạnh phúc thật đây. Chiều nay là một trong những lần như thế. Giữa hai người không bị vướng chút mây mờ nào, dù rất thoáng.

Lúc 8 giờ tối, chúng tôi từ giã khi cuộc rượu bắt đầu sôi động hơn theo sự hiện diện của anh Ninh, người yêu chị Huệ.

Trên đường về, Nguyễn nói:

“Nguyễn muốn mình ngủ lại nhà chị Huệ đêm nay luôn, nhưng nghĩ thôi. *Hạnh phúc dè sẻn vẫn quý hơn*. Tuy nhiên chưa có lần nào ở với Măn mà Nguyễn thấy trọn vẹn hạnh phúc bằng đêm qua, Măn ạ.”

Và đột ngột hỏi:

“Măn có còn yêu Nguyễn?”

[]